

Kız ve Ahır Kedisi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Ahır Kedisi

Aysel Banu YAVUZAL

Lily, büyükannesinin çiftliğinin kenarındaki eski kırmızı ahır çok severdi. Geniş kapıları gıcırdayarak açılır, içeriden tatlı saman ve tozlu güneş ışığı kokusu gelirdi. Her öğleden sonra, daha önce bir kez gördüğü utangaç ahır kedisini bulmayı umarak parmak uçlarında içeri girerdi. Kedi, beyaz göğüslü ve sol kulağında bir çentik olan ince, gri tekir bir kedi idi.

Ahır kedisi, yüksek bir ahşap kirişin üzerinden Lily'yi izliyordu. Yeşil gözleri kocaman ve tedirgindi, uzun kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Yıpranmış deri tasmaındaki küçük pirinç çingirak sessizdi. Lily'nin kalbi umutla çarpıyordu. Onun arkadaşı olmayı o kadar çok istiyordu ki, ama dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Lily yumuřak bir saman yığınının üzerine oturdu ve ellerini kucığında birleřtirdi. Hardal sarısı elbisesini ve kırmızı kurdeleyi giymiřti, kahverengi botları hareketsizdi. Elini uzatmadı, seslenmedi. Sadece kediye izledi ve bir fare kadar sessizce bekledi. Büyükannesi her zaman sabrın her řeyin anahtarı olduđunu söylerdi.

Günler boyunca Lily ahıra geri döndü. Her seferinde kedinin tünediği kirişe biraz daha yakın oturdu. Kedinin kendini güvende hissettiğine dair işaretleri izledi. Gevşek bir kuyruk sakinlik demekti. Yavaş bir göz kırpma güven demekti. Lily, dizleri kıpır kıpır olsa ve burnu kaşınmaya başlasa bile hareketsiz kalmayı çalıştı.

Bir öğleden sonra ahır kedisi ön patilerini gerdi ve uzun, yavaş bir göz kırptı. Lily de aynı yavaşlıkta karşılık verdi. Kımıldamadı. Kedinin kuyruğu kirişin etrafına gevşekçe dolandı. Bu bir rahatlık işaretiydi ve Lily'nin kalbi şarkı söyledi. Kedinin sessiz dilini okumayı öğrenmişti ve kedi de onun sabrını fark etmişti.

Ertesi gün kedi daha alçak bir saman balyasına atladı. Artık daha yakındı ve Lily beyaz patilerini ve hiç çalmayan küçük çingırağı görebiliyordu. Oturmaya devam etti ve yumuşak bir fısıltıyla konuştu. "Merhaba, küçük dostum," dedi. Kedinin kulakları sesine doğru döndü, ama kaçmadı.

Lily evden küçük bir avuç kurutulmuş balık getirdi. Balıkları samanın üzerine koydu ve sonra her zamanki yerine geri çekildi. Kedi havayı kokladı ve temkinli bir adım bir adım ilerledi. Yeşil gözleri Lily'den ayrılmadı. Lily hiç kımıldamadan oturdu ve kararı kediye bıraktı. Güvenin aceleye gelmeyeceğini biliyordu.

Ahır kedisi balıklardan küçük ısırıklar aldı, sonra beyaz göğsünü yaladı. Gevşek bir kuyrukla ve bir yavaş göz kırpmasıyla Lily'ye baktı. Lily sevinçle bağırmak istedi, ama sessiz kaldı. Sadece gülümsedi ve kedinin acele etmemesine izin verdi. Tozlu ahır sıcak ve güvenli hissettiriyordu ve aralarındaki sessizlik dostça bir sessizlikti.

Her öğleden sonra düzen aynı kalıyordu. Lily saman balyasına oturuyordu ve kedi biraz daha yakına geliyordu. Bazen oturup yüzünü yıkıyordu. Bazen çatı kirişlerindeki kırlangıçları izliyordu. Lily sessiz beraberliğin bir armağan olduğunu öğrendi. Yakalaması ya da kovalaması gerekmiyordu. Sadece orada olması gerekiyordu.

Rüzgârlı bir gün kedi doğruca Lily'nin botuna yürüdü. Deriyi kokladı ve sonra yanağını onun bileğine sürttü. Lily'nin teni mutlulukla karıncalandı. Eğilip elini uzatmadı. Kedinin kalma kararını kendisinin vermesine izin verdi. Küçük piriñç çingirak hafifçe tıngırdadı ve Lily nefesini tuttu. Kedi ona kendini güvende hissettiğini söylüyordu.

Lily elini avucu yukarı bakacak şekilde uzattı ve bekledi. Ahır kedisi parmaklarını kokladı, sonra başını nazikçe avucuna bastırdı. Tüyleri yumuşak ve sıcaktı. "Artık benim arkadaşımsın," diye fısıldadı Lily. Kedinin kuyruğu bir soru işareti gibi bileğine dolandı. Aralarında yavaş bir göz kırpması geçti ve Lily içinde sıcak bir parıltı hissetti.

O günden sonra ahır kedisi Lily'nin elinden yemek yedi. Lily bir heykel gibi hareketsiz otururken kurutulmuş balıklardan küçük ısırıklar alırdı. Sonra yanına, samanın üzerine kıvrılırdı. Beyaz patileri göğsünün altına sokulur, yeşil gözleri huzurla kapanırdı. Lily sırtını bir kez okşadı ve kedi gürültülü bir mırıltıyla mırladı.

Lily sabrın bir tür sihir olduğunu öğrendi. Kediye kovalamamış ya da yakalamamıştı. Ona alan tanımış ve rahatlık işaretlerini izlemişti. Sessiz güveni, utangaç bir ahır kedisini gerçek bir dosta dönüştürmüştü. Tasmaındaki küçük çingirak nadiren çalıyordu, ama dostluk Lily'nin kalbinde yüksek ve net bir şekilde çınıyordu.

Artık Lily ahıra her gittiğinde gri tekir onu bekliyor. Kuyruğu havada, beyaz göğsü kabarık bir şekilde ona doğru seğirtiyor. Birlikte samanın içinde oturup güneş ışınlarında dans eden toz zerrecelerini izliyorlar. Lily sık sık, "Yavaş ve sessiz olan günü kazanır," der. Ahır kedisi de onaylarcasına göz kırpar.

Dostlukları küçük, nazık anlarla büyüdü. Lily bir kitap getirir ve kedi yanında uyuklarken yumuşak bir sesle yüksek sesle okurdu. Kedi onu bahçeye kadar takip eder ve fasulye sırtıklarının gölgesinde kestirirdi. Sarı elbiseli bir kız ve ince gri bir tekir, hiç de olası bir ikili değillerdi, ama birbirlerini anlıyorlardı.

Sabır güven yaratmıştı ve güven bir bağ yaratmıştı. Lily bir hayvanla gerçek dostluğun zaman ve saygı gerektirdiğini öğrendi. Ahır kedisi de sarı elbiseli sessiz bir kızın dinlenmek için güvenli bir yer olduğunu öğrendi. Birlikte, en iyi dostlukların sıcak topraktaki bir tohum gibi yavaşça, her seferinde sessiz bir günde büyüdüğünü gösterdiler.